

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Ara convé prioritzar

Cal un pacte per a la reconstrucció econòmica i social

Dissabte passat, durant la reunió del Consell Nacional dels Progressistes-SDP, vam debatre força sobre la situació d'Andorra i del futur del nostre país.

La magnitud de la crisi sanitària que estem patint i la magnitud de la crisi econòmica i social que haurem d'afrontar són de dimensions històriques.

Amb conseqüències que duraran en el temps i en què les respostes i solucions que donem determinaran el sentit de les nostres vides i la nostra societat. I si en algun moment concret està justificada l'apel·lació a la unitat és justament en contextos com aquests.

Ara convé prioritzar.

I prioritzar en els temps que ens toca viure exigeix pactar agendes, recursos, ritmes i calendaris i compartir el desgast que a curt termini suposa sempre decidir en la mesura que en la decisió hi ha també la decepció.

Governar no és repetir la llista de les legítimes reivindicacions de tots els sectors ni exhibir un catàleg de les millors mesures teòriques possibles que s'han d'implantar.

Portem mesos llegint i escoltant discursos genèrics i reiteracions buides de contingut. L'Horitzó 2023, el Pla d'acció del Govern d'Andorra 2020-2023 n'és l'exemple més espectacular.

Moltes paraules i pocs fets.

Aquestes gesticulacions retòriques potser amaguen de vegades impotència i incompetència en el moment, justament, de prendre decisions.

A Andorra, aquesta tardor del

2021, cal un gran pacte per a la reconstrucció econòmica i social del país, que comprometi el Govern i l'oposició, que impliquin les organitzacions empresarials i sindicals, i els comuns.

El país necessita un programa de reconstrucció que doni resposta a l'emergència social, que protegeixi els més fràgils i vulnerables i que alhora impulsi l'activitat econòmica i el manteniment i la creació d'ocupació, que és l'element articulador de

La crisi econòmica i social que ve serà de dimensions històriques

la cohesió social. I un programa que necessàriament haurà de ser ambiciós en la seva voluntat reformista i reformadora per afrontar algunes de les greus carències del nostre país en termes de competitivitat i productivitat, si no volem ser durant moltes dècades un país *low cost*, cosa que significa, també, un país més desigual i fracturat; i és que competitivitat i productivitat són garantia de benestar, la igualtat social i la prosperitat a mitjà i llarg termini de qualsevol societat.

No es tracta de renunciar a res, a cap de les nostres aspiracions, sinó d'enfortir les institucions i tornar a dibuixar de manera compartida una proposta de futur en comú.

El país d'abans del corona-

virus necessitava un *reset* molt a fons per superar la fractura política que ens paralizzava davant dels grans desafiaments col·lectius: l'acord d'associació i l'endeutament de l'Estat.

El país de l'endemà del coronavirus encara ens ho exigirà amb més insistència i urgència.

No val distreure's. Toca acordar, al Consell General i a la societat civil, una proposta compartida per refer el país des de l'esperança.

Ara ens cal una voluntat ferma de les institucions, dels empresaris, dels professionals per compte propi i dels treballadors assalariats. Deixant de banda tots els instints conservadors i corporatius. Buscant precisament la coincidència transformadora de les energies de la innovació en tots els terrenys.

La via més directa a l'immobilisme és balancejar-se en la idea que tot el que va malament és culpa dels altres. És la paràlisi de la impotència.

Per no quedar-nos aturats, per anar endavant, hauríem de ser valents i recolzar també la innovació en les formes de governar les noves complexitats. Segurament la forma més intel·ligent de protegir l'interès privat i la llibertat personal és promoure les conductes cooperatives i les polítiques públiques que promouen la cohesió. I segurament podem innovar, també, en aquestes polítiques i trobar noves i millors fórmules per donar a tothom les màximes oportunitats de futur.